

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. K. wniosła o podział majątku dorobkowego jej i uczestnika W. P. (1). Wskazała że w skład majątku wspólnego stron wchodzi nieruchomości gruntowa zabudowana domem mieszkalnym, dla której Sąd Rejonowy w Słubicach prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). Podała również, że małżeństwo stron zawarte 05.07.2008 r. zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie W. z dnia 07.12.2012 r. w sprawie sygn. akt I C 1134/12. Wskazała, iż nie kwestionuje, że udziały stron w majątku wspólnym są równe.

W odpowiedzi na wniosek (29-31) uczestnik postępowania W. P. (2) co do zasady poparł żądanie wnioskodawczyni. Dodatkowo wniósł o ustalenie, że w skład majątku wspólnego wchodził szereg wyszczególnionych przez niego ruchomości. Wniósł także o zobowiązanie wnioskodawczyni do zwrotu na rzecz uczestnika nakładów poczynionych przez uczestnika z jego majątku osobistego na majątek wspólny i z jego osobisty na osobisty wnioskodawczyni.

W toku postępowania strony kilkakrotnie modyfikowały swoje stanowiska.

W dniu 15.12.2014r. A. K. i W. P. (1) dokonali przed notariuszem P. B. zbycia na rzecz B. P. oraz R. P. swoich udziałów wynoszących po 1/2 części w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu oznaczonej numerem (...), dla których to praw Sąd Rejonowy w Słubicach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) za kwotę 268.000 zł, którą to kwotę podzielili pomiędzy sobą w równych częściach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małżeństwo stron, wnioskodawczyni A. K. i uczestnika postępowania W. P. (1) zawarte dnia 05.07.2008 r. zostało w sprawie sygn. akt I C 1134/12 wyrokiem z dnia 07.12.2012 r. Sądu Okręgowego w Gorzowie W. rozwiązane przez rozwód. Wyrok stał się prawomocny w dniu 29.12.2012r. W trakcie trwania związku małżeńskiego strony nie zawierały umów małżeńskich.

Okoliczności bezsporne

W dniu 01.07.2004r. doszło do zawarcia notarialnej umowy darowizny, na mocy której W. W. (1) oraz S. K. darowały A. K. prawo własności lokalu mieszkalnego, dla którego to lokalu Sąd Rejonowy Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), położonego w miejscowości L., gmina T. w budynku (...)”B”/6, składającego się z dwóch pokoi, łazienki, wc, przedpokoju i kuchni o powierzchni użytkowej 47,20 m² oraz związanego z w/w prawem własności udziału wynoszącego 1/8 części we własności nieruchomości oraz we wspólnych częściach budynku i urządzeń nie służących wyłącznie do użytku właścicieli lokali lub dotychczasowego właściciela nieruchomości objętych księgą wieczystą Kw nr (...).

Dowód:

-zeznania S. K. k.198v.-199

-zeznania A. K. k.286-288v.

-akt notarialny z dnia 01.07.2004r. k.101-102

Kolejnym aktem notarialnym z dnia 08.08.2005r. A. K. zawarła z W. T. oraz R. T. umowę sprzedaży w/w lokalu mieszkalnego za kwotę 37.000 zł. Następnie w dniu 07.09.2006r. za środki otrzymane ze sprzedaży lokalu mieszkalnego w L. oraz za własne oszczędności osiągnięte z tytułu pracy zarobkowej wykonywanej za granicą, A. K. zakupiła od S. B. oraz H. B. lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...), składający się z trzech izb o łącznej powierzchni 53,53 m² wraz z związanym z tym prawem udziałem wynoszącym 36/100 części we własności działki gruntu i częściach wspólnych położonego na niej budynku za kwotę 65.000 zł.

Dowód:

-zeznania J. K. k.195v.-197

-zeznania M. K. k.198-198v.

-zeznania S. K. k.198v.-199

-zeznania A. K. k.286-288v.

-akt notarialny z dnia 08.08.2005r. rep. A nr 5532/2005 k.103-104

-akt notarialny z dnia 07.09.2006r. rep. A nr 4078/06 k.105-106

-tłumaczenie przysięgłe zaświadczenia dotyczącego wynagrodzenia, podatku i ubezpieczenia społecznego A. K. k.107-109

A. K., w czasie, gdy przebywała za granicą, użyczyła należący do niej lokal mieszkalny położony w S. przy ul. (...) na rzecz:

-Ł. L., na czas kreślony od 02.10.2007r. do dnia 02.10.2008r.

-Ł. L. na czas określony od 02.10.2008r. do dnia 02.10.2009r.

-M. J. na czas określony od 01.08.2009r. do dnia 31.12.2010r.

-M. J. na czas określony od dnia 01.01.2011r. do dnia 01.01.2013r.

-M. S. (1) oraz M. S. (2) na czas nieoznaczony od dnia 01.01.2012r.

Każdorazowy biorący w używanie zobowiązywał się do ponoszenia wszelkich kosztów utrzymania przedmiotu użyczenia podczas trwania umowy. Umowy użyczenia z M. J. podpisane zostały przez J. J., działającą jako pełnomocnik A. K.. Mieszkanie to zostało sprzedane przez wnioskodawczynię w maju 2013r.

Dowód:

-zeznania J. K. k.195v.-197

-zeznania A. K. k.286-288v.

-umowy użyczenia lokalu mieszkalnego k.95-99

-akt notarialny z dnia 13.03.2006r. rep. A nr 1433/2006 k.100

W okresie od października 2011r. do dnia grudnia 2012r. na rachunku bankowym o nr (...) przypisanym do J. K. odnotowane zostały wpłaty pieniężne od M. S. (2), na łączną kwotę 16.391 zł i tak:

-w dniu 13.10.2011r. na kwotę 700 zł tytułem „rachunku za czynsz”

-w dniu 18.10.2011r. na kwotę 720 zł tytułem „rachunek za gaz”

-w dniu 31.10.2011r. na kwotę 1.600 zł tytułem „rachunek za mieszkanie”

-w dniu 28.12.2011r. na kwotę 850 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”

-w dniu 27.01.2012r. na kwotę 375 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”

- w dniu 21.02.2012r. na kwotę 970 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 18.04.2012r. na kwotę 1.100 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 17.05.2012r. na kwotę 1.000 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 21.05.2012r. na kwotę 400 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 13.06.2012r. na kwotę 700 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 10.07.2012r. na kwotę 1.800 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 16.08.2012r. na kwotę 800 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 21.08.2012r. na kwotę 610 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 11.09.2012r. na kwotę 700 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 16.10.2012r. na kwotę 1.486 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 15.11.2012r. na kwotę 700 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”
- w dniu 11.12.2012r. na kwotę 1.180 zł tytułem „przelew”

M. S. (2) oraz M. S. (1) opuścili przedmiotowy lokal w maju 2013r., nie rozliczając się ze wszelkich opłat za media.

Dowód:

- zeznania J. K. k.195v.-197
- zeznania M. S. (2) k.326
- historia rachunku nr (...) za okres od dnia 05.07.2008r. do dnia 31.12.2008r. k.350-527
- rachunki oraz faktury k.530

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sulęcinie M. M. prowadził postępowanie egzekucyjne pod sygn. Km 491/12 z wniosku wierzyciela U. Niestandaryzowanego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w we W. przeciwko dłużnikowi M. S. (2). W dniu 22.08.2012r. przeprowadził on czynności egzekucyjne w lokalu użyczonym M. S. (3) przez wnioskodawczynię. W dniu następnym komornik dokonał zajęcia ruchomości będących we władaniu dłużnika M. S. (2) w mebli oraz sprzętu RTV/AGD. Pozwem z dnia 24.12.2012r. wnioskodawczyni A. P. wniosła o zwolnienie w/w ruchomości spod egzekucji. W toku postępowania egzekucyjnego jak i procesu przeciwegzekucyjnego uczestnika powoływała się na umowę użyczenia lokalu wraz z wyposażeniem.

Dowód:

- kserokopia akt Km 491/12 k.336

W dniu 22.08.2008r. w drodze warunkowej umowy sprzedaży oraz umowy przeniesienia prawa użytkowania wieczystego gruntu zawartej w dniu 06.10.2008r. A. K. oraz W. P. (1) nabyli na prawach wspólności ustawowej prawo użytkowania wieczystego działki gruntu oznaczonej numerem (...) o obszarze wynoszącym 0,0538 ha położonej w R. przy ul. (...), dla którego to prawa Sąd Rejonowy w Słubicach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). Na w/w działce gruntu został przez uczestników wybudowany budynek mieszkalny jednorodzinny, który otrzymał numer porządkowy 3.

Dowód:

-odpis zwykły księgi wieczystej nr (...) k.8-10

W dniu 06.12.2012r. strony sporządziły oświadczenie zgodnie, z którym „w momencie uprawomocnienia się wyroku rozwodowego bez orzekania o winie” dokonają sprzedaży należącej do nich na zasadzie wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej nieruchomości położonej przy ul. (...) w R.. Co zaś się tyczy ruchomości, to miały one zostać podzielone między małżonków według wspólnych ustaleń tj. A. K. miała otrzymać „stół kuchenny, tóżko sypialniane, witrynę dębową, szafkę pod telewizor, stolik kawowy czarny, telewizor Samsung, huśtawkę ogrodową”, W. P. (1) miał zaś otrzymać telewizor P. (...), narożnik, bus M., betoniarke, pralkę B.”.

Dowód:

-oświadczenie z dnia 06.12.2012r. k.13-14

Pismem z dnia 15.01.2014r. pełnomocnik wnioskodawczyni wezwał W. P. (1) do umownego podziału majątku dorobkowego stanowiącego współwłasność stron. W odpowiedzi W. P. (1) „zgłosił gotowość do przeprowadzenia podziału majątku zgodnie z zawartą dnia 06.12.2012r. umową ”.

Dowód:

-pismo pełnomocnika wnioskodawczyni z dnia 15.01.2014r. k.11

-pismo uczestnika k.12

Aktem notarialnym z dnia 15.12.2014r. A. K. oraz W. P. (1) zbyli na rzecz B. P. oraz R. P. udziały wynoszące po 1/2 części w prawie użytkowania wieczystego w/w działki gruntu o nr (...) za kwotę 268.000 zł. Kwota ta została podzielona w równych częściach pomiędzy wnioskodawczynię i uczestnika. Po sprzedaży w/w nieruchomości uczestnik postępowania na własny koszt wymienił w budynku znajdującym się na niej sterownik kominka.

Dowód:

-zeznania R. P. k.285-285v.

-akt notarialny z dnia 15.12.2014r. k.67-68

Składnikami majątku wspólnego A. K. i W. P. (1) w zakresie ruchomości były:

1. meble kuchenne z wyposażeniem AGD obejmującym lodówkę Samsung, kuchenkę mikrofalową, piekarnik elektryczny Zelmer, płytę ceramiczną A., zmywarke A., okap kuchenny i szafki – o wartości łącznej 15.000zł;
2. stół kuchenny okleinowany w kolorze dębu z 6 krzesłami, o wartości łącznej 1650zł;
3. łóżko sypialniane z ekoskóry o wartości 1500zł;
4. witryna okleinowana w kolorze dębu o wartości 650zł;
5. szafka rtv o wartości 300zł;
6. stolik kawowy czarny o wartości 450zł;
7. serwis obiadowy w zielony wzorek ze złożonym brzegiem o wartości 500zł;
8. ekspres ciśnieniowy do kawy DeLonghi o wartości 600zł;

9. telewizor Samsung o wartości 1200zł;
10. narożnik wypoczynkowy o wartości 1000zł
11. betoniarka o wartości 500zł;
12. komplet kluczy (narzędzi) o wartości 120zł;
13. pralka B. o wartości 1000zł, kino domowe P. o wartości 150zł;
14. aparat fotograficzny N. o wartości 500zł;
15. huśtawka ogrodowa o wartości 400zł,

Obecnie składniki wymienione pod poz. Od 1 do 8 pozostają w dyspozycji wnioskodawczyni , a wymienione pod poz. Od 9 do 15 w dyspozycji uczestnika.

Dowód:

-zeznania A. K. k.286-288v.

-zeznania W. P. (1) k.288v.-290v.

W trakcie trwania związku małżeńskiego strony nabyły również do majątku wspólnego pojazd marki M. (...). Umową z dnia 20.02.2013r. wnioskodawczyni przeniosła na uczestnika swój udział w w/w pojeździe w drodze darowizny. W dniu 01.04.2013r. wnioskodawczyni po raz kolejny spisała umowę darowizny udziału we własności tego pojazdu w wysokości 50% na rzecz W. P. (2). Samochód ten w dniu 05.08.2014r. został sprzedany przez W. P. (1) na rzecz H. P. za kwotę 2.000 zł.

Dowód:

-zeznania D. B. k.197v.-198

-zeznania A. K. k.286-288v.

-zeznania W. P. (1) k.288v.-290v.

-umowa darowizny pojazdu z dnia 20.02.2013r. k.91-92

-umowa darowizny pojazdu z dnia 01.04.2013r. k.190

-umowa kupna-sprzedaży pojazdu mechanicznego k.190v.

Przed zawarciem związku małżeńskiego z wnioskodawczynią uczestnik zakupił za pieniądze pochodzące z jego osobistego majątku od B. L. agregat, mieszadło, szlifierkę oraz wiertarkę za kwotę łączną 400 euro.

Dowód:

-pismo B. L. z dnia 23.03.2015r. k.206

Na dzień ustania wspólności majątkowej na rachunku W. P. (1) w (...) S.A. w W. Otwartym Funduszu Emerytalnym było 98, (...) jednostek, o wartości na dzień 29.12.2012r. 33,98 zł/jednostkę. W dniu 03.02.2014r w związku ze zmianami w prawie nastąpiło przekazanie do ZUS 51,5% jednostek na kwotę 1.889,17 zł. Na dzień zamknięcia rozprawy pozostało w OFE 47. (...) jednostek o wartości 33,60 zł/ jednostkę (dane ze strony www.pzu.pl na dzień 12.01.2016r.) o łącznej wartości 1.603,79 zł. Na subkoncie ZUS przypisanym do uczestnika postępowania na dzień 18.12.2015r.

znajdowało się kwota zwróconych składek z OFE tj. 1.903,50 zł powiększona o kwotę 101,63 zł z tytułu waloryzacji, co dało łączną kwotę 2.005,13 zł

Dowód:

-pismo (...) S.A. w W. z dnia 26.03.2015r. k.186

-pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 07.05.2015r. k.228

-pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18.12.2015r. k.543

Na dzień 29.12.2012r. na subkoncie prowadzonym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dla A. K. nie odnotowano zapisów odnośnie zaewidencjonowania jakichkolwiek składek.

Dowód:

-pismo ZUS z dnia 16.03.2015r. k.165

Na dzień 29.12.2012r. A. K. nie posiadała jakichkolwiek środków w (...) S.A. z siedzibą w W.. Środki, które wpłynęły na rachunek nie podlegały umorzeniu w ramach w/w nowelizacji przepisów, gdyż przekazywane składki zostały odpowiednio pomniejszone.

Dowód:

-pismo (...) S.A. z siedzibą w W. k.174-175

M. P. zawodowo zajmuje się handlem; m.in. nabywa towary w Niemczech. Z uwagi na różnicę w kursie euro w poszczególnych częściach kraju poprosił on znajomą J. K., która prowadziła kantor sprzedaży walut o zakup waluty euro po dogodnym kursie. M. P. w tym celu wykonywał przelewy gotówki na konto bankowe przypisane do J. K. oraz na konto wnioskodawczyni, do którego to konta upoważnienie posiadała także J. K.. Wpłacone przez M. P. środki były wypłacane przez J. K., a następnie przeznaczane na zakup euro. M. P. udając się do Niemiec odbierał od J. K. zakupioną z jego środków walutę. Na konto przypisane do wnioskodawczyni w 2012r. M. P. wpłacał za każdym razem kwotę 50.000 zł, i tak w dniu 21.06.2012r., 16.07.2012r., 28.08.2012r., 13.09.2012r., 02.10.2012r., 10.12.2012r. J. (K.) dokonała wypłaty gotówkowej z konta wnioskodawczyni, i tak : w dniu 21.06.2012r. kwoty 50.000 zł, w dniu 16.07.2012r. kwoty 50.000 zł, w dniu 28.08.2012r. kwoty 40.090 zł, 13.09.2012r. kwoty 50.000 zł, w dniu 02.10.2012r. kwoty 50.000 zł, w dniu 30.10.2012r. kwoty 49.900 zł, w dniu 10.12.2012r. kwoty 49.900 zł.

Dowód:

-zeznania A. K. k.286-288v.

-zeznania J. K. k.195v.-197v.

-zeznania M. P. k.198-198v.

-zestawienie operacji za okres od 01.10.2012r. do 29.12.2012r. k.74

-zestawienie operacji za okres od 01.06.2012r. do dnia 31.07.2012r. k.169

-podatkowa księga przychodów-rozchodów k.236-283

-pismo (...) Bank (...) S.A. w W. z dnia. k.294-296, k.314

-historia rachunku J. K. za okres od dnia 01.01.2009r. do dnia 31.12.2009r. k.355-527

W mieszkaniu należącym do wnioskodawczyni położonym przy ul. (...) w S. doszło do uszkodzenia cewki gazowej pieca C.O. W. P. (1) uiszczył w dniu 29.09.2011r. kwotę 300 zł za dokonanie przeglądu oraz wymianę uszkodzonego elementu pieca przez K. W..

Dowód:

-protokół naprawy z dnia 29.09.2011r. k.159

A. K. poniosła nakłady z majątku osobistego na wspólny w łącznej kwocie 2.742,88 zł, i tak z tytułu:

- „nr (...) opłaty za rozliczenie międzyokresowe po blokadzie licznika-zaległości na dzień 03.4.2014 do zapłaty” na rzecz (...) Sp. z o.o. w M., w kwocie 1.354,12 zł- wpłata z dnia 15.04.2014r.

-,nr klienta (...) rozliczenie końcowe faktura nr (...)” na rzecz (...) Sp. z o.o. w M., w kwocie 53,63 zł-wpłata z dnia 05.01.2015r.

-,Zadłużenie na dzień 23.10.2014 numer klienta (...) ul. (...) (...)-(...) R.” na rzecz (...) S.A. w S., w kwocie 412,13 zł- wpłata z dnia 27.10.2014r.

-,Opłaty za rozliczenie końcowe ul. (...) (...)-(...) R. numer ew. Klienta (...)” na rzecz (...) S.A. w S., w kwocie 175,17 zł- wpłata z dnia 30.12.2014r.,

-,za wodę –ul. (...)” na rzecz Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w R., w kwocie 650,83 zł- wpłata w dniu 31.12.2014r.

-,wieczystego użytkowania gruntów os.fizyczne” na rzecz Urzędu Miejskiego w R., w kwocie 97 zł- wpłata w dniu 19.11.2014r.

Dowód:

-potwierdzenie przelewu k.112-115

-dowód wpłaty k.114

-potwierdzenie przelewu k.189

Uczestnik W. P. (1) zamieszkiwał w spornej nieruchomości do końca 2013r., uniemożliwiając wnioskodawczyni jakiegokolwiek z niej korzystanie.

Dowód:

-zeznania A. K. k.286-288v.

-zeznania W. P. (1) k.288v.-290v.

W. P. (1) poniósł nakłady z majątku w łącznej kwocie 1.521 zł i tak z tytułu:

-opłaty za wodę na rzecz Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w R., w kwocie 651 zł- wpłata w dniu 29.12.2014r.

-opłaty podatku od nieruchomości w kwocie 151 zł- wpłata z dnia 14.03.2014r.

-wpłaty za energię na rzecz (...) S.A. BOK w S., w kwocie 259 zł-wpłata w dniu 24.04.2014r.

-wpłaty za energię na rzecz (...) S.A. BOK w S., w kwocie 260 zł-wpłata w dniu 01.08.2014r.

- wpłaty za energię na rzecz (...) S.A. BOK w S., w kwocie 100 zł-wpłata w dniu 11.09.2014r.

- wpłaty za energię na rzecz (...) S.A. BOK w S., w kwocie 100 zł-wpłata w dniu 07.10.2014r.

Dowód:

-potwierdzenia wpłaty, polecenia przelewu k.159

W lipcu 2012r. ojciec wnioskodawczyni- M. K. za własne środki finansowe zakupił pojazd R. (...).

Dowód:

-zeznania świadka M. K. k.198-198v.

-zeznania S. K. k.198v.

-umowa kupna pojazdu używanego k.93

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 31 § 1 krio z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa), obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny); przedmioty nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków; § 2 tego artykułu stanowi nadto, że do majątku wspólnego należą w szczególności: 1) pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, 2) dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków, 3) środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków, 4) kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.). Przedmioty majątkowe nie objęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. Natomiast na podstawie art. 45 § 1 krio każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Każdy z małżonków może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Uznanie roszczeń jako rozliczeń dokonywanych na podstawie art. 45 krio ma tę konsekwencję, że są one rozliczane co do zasady w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Nie ulegają one przedawnieniu, jednakże muszą być rozliczone najpóźniej w postępowaniu o podział majątku, co wynika z przepisów postępowania cywilnego, zwłaszcza odesłań do art. 618 k.p.c.

Zgodnie z art.43 § 1 krio jest zasadą, iż udziały małżonków w majątku wspólnym są równe, co stanowi wyraz równego traktowania małżonków i ich równouprawnienia w stosunkach majątkowych po ustaniu wspólności majątkowej, niezależnie od przyczyny ustania wspólności. Zasada ta odpowiada normalnemu układowi wzajemnych stosunków w małżeństwie, w którym dorobek jest z reguły owocem wspólnych starań obojga małżonków, niezależnie od tego w jakiej postaci starania te przejawiają się, chodzi przy tym o to, aby należycie uwzględnić wartości, jaką w tym zakresie przedstawia osobista praca przy wychowywaniu dzieci i w gospodarstwie domowym, co zresztą przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego wyraźnie podkreślają w art.43 § 3 i art. 27. Mając na uwadze zatem, iż ustanowiona w art.43 § 1 krio zasada nie została zakwestionowana w toku niniejszego postępowania, Sąd zgodnie z cytowanym przepisem ustalił, iż udziały obojga byłych małżonków w majątku wspólnym są równe.

Zasadą jest, że podział majątku wspólnego obejmuje składniki należące do tego majątku w dacie ustania wspólności oraz istniejące w chwili dokonywania podziału. Mówiąc inaczej, rozliczeniu podlega całość stosunków majątkowych między małżonkami według stanu na dzień ustania wspólności ustawowej, natomiast przedmiotem podziału pozostaje stan czynny masy majątkowej w czasie orzekania o podziale.

Zgodnie z art. 567 § 3 kpc, do postępowania o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące postępowania w przedmiocie działu spadku, a zatem, między innymi, również art. 684 kpc (Skład i wartość spadku ulegającego podziałowi ustala sąd.) i art. 688 kpc (Do działu spadku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zniesienia współwłasności, a w szczególności art. 618 § 2 i 3. - § 1. W postępowaniu o zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także spory o prawo żądania zniesienia współwłasności i o prawo własności, jak również wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy. Rozstrzygając spór o prawo żądania zniesienia współwłasności lub o prawo własności, sąd może wydać w tym przedmiocie postanowienie wstępne. § 2. Z chwilą wszczęcia postępowania o zniesienie współwłasności odrębne postępowanie w sprawach wymienionych w paragrafie poprzedzającym jest niedopuszczalne. Sprawy będące w toku przekazuje się do dalszego rozpoznania sądowi prowadzącemu postępowanie o zniesienie współwłasności. Jeżeli jednak postępowanie o zniesienie współwłasności zostało wszczęte po wydaniu wyroku, przekazanie następuje tylko wówczas, gdy sąd drugiej instancji uchyli wyrok i sprawę przekaże do ponownego rozpoznania. Postępowanie w sprawach, które nie zostały przekazane, sąd umarza z chwilą zakończenia postępowania o zniesienie współwłasności.)

Podobnie zatem, jak skład i wartość spadku, także skład i wartość majątku wspólnego byłych małżonków ustala Sąd. Identycznie też, jak w wypadku działu spadku, chwilą właściwą dla określenia wartości wspólnego majątku byłych małżonków jest chwila dokonywania podziału tego majątku, tj. chwila zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 1 kpc).

W postępowaniu o podział majątku wspólnego Sąd rozstrzyga o składzie i wartości tego majątku. Nie oznacza to jednak, że Sąd ma obowiązek prowadzić z urzędu dochodzenie, czy i jaki istnieje jeszcze inny majątek wspólny (vide post. SN z dnia 18 stycznia 1968 r., sygn. III CR 97/67), wyręczając strony w ciężących na nich obowiązkach procesowych wynikających z zasady kontrydiktoryjności postępowania cywilnego, a zwłaszcza obowiązku dowodzenia określonego w art. 6 kc oraz art. 232 k.p.c.

W tym miejscu wskazać należy, że strony w dniu 06.12.2012r., a więc jeszcze przed rozwiązaniem związku małżeńskiego sporządziły pismo o nazwie (...) (k.13), w którym wskazały, że „w momencie uprawomocnienia się wyroku rozwodowego bez orzekania o winie doprowadzą do sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...), (...)- (...) R.". Ze sprzedaży nieruchomości strony chciały uzyskać kwotę 350.000 zł, z której to kwoty 150.000 zł miało przyspaść wnioskodawczyni, zaś 200.000 zł miał otrzymać uczestnik. Powyższe oświadczenie nie ma mocy umowy o podział majątku, albowiem w dacie jego sporządzenia strony nie zniosły wspólności majątkowej. Powyższa kwestia jest bezsporna pomiędzy stronami (k.546-546v.).

W części dotyczącej ruchomości objętych rozstrzygnięciem zawartym w pkt. I pkt.1-16 postanowienia, strony były zgodne co do ich przynależności do majątku wspólnego jak i ich wartości. Kwestią sporną pozostawała przynależność do majątku wspólnego agregatu, wiertarki, szlifierki, wkrętarki oraz mieszadeł. Uczestnik postępowania stanowczo zaprzeczył, aby zostały one zakupione w trakcie trwania związku małżeńskiego z wnioskodawczynią. W. P. (1) wskazał, że narzędzia te zostały zakupione przed ślubem w Irlandii, na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej (k.118v.). Sama wnioskodawczyni zeznała (k. 286), że „W okresie przed ślubem mój przyszły mąż też pracował... W 2005r. przeprowadził się z D. do mnie i tam zaczął pracować z kolegą jako podwykonawca...”. Strony związek małżeński zawarły dopiero w 2008r., stąd też zasadnym jest przyjęcie, że uczestnik by móc zarobkować przed tym okresem musiał posiadać narzędzia do pracy. Wskazać należy, że w aktach sprawy znajduje się oświadczenie B. L. (k.206), którego autentyczności strony nie podważały, w którym wskazał, że uczestnik zakupił od niego w 2007r. agregat, mieszadło, szlifierkę oraz wiertarkę „na potrzeby prowadzenia działalności gospodarczej w Irlandii za kwotę 400 euro”. Z braku innych dowodów wniosek A. K. w tym zakresie jako nieudowodniony należało oddalić. Z tego samego powodu sąd nie uwzględnił w podzielu drabiny; wnioskodawczyni nie wykazała, aby taka była w majątku wspólnym, a uczestnik temu zaprzeczał. Na marginesie wskazać należy, że wnioskodawczyni nie miała pojęcia jakie narzędzia budowlane posiadał uczestnik, przed rokiem 2008r. „jakieś maszyny kupił przed ślubem, ale bardzo dużo kupił po ślubie”, przy czym nie potrafiła ona wskazać konkretnie o jaki sprzęt chodzi, poza tym który został wskazany przez uczestnika (betoniarka i klucze). Mało tego wnioskodawczyni domagała się początkowo także

rozliczenia rusztowania, jako wchodzącego w skład majątku wspólnego. W trakcie postępowania okazało się jednak, że rusztowanie to jest własnością ojca wnioskodawczynie, stąd też wniosek w tym zakresie został cofnięty (k.195).

W niniejszej sprawie bezspornym także było, iż w skład majątku wspólnego wnioskodawczynie i uczestnika postępowania wchodziło prawo użytkowania wieczystego działki gruntu oznaczonej numerem (...), dla których to praw Sąd Rejonowy w Słubicach V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), wraz z prawem własności posadowionego na niej domu, która to nieruchomości została sprzedana w trakcie trwania postępowania tj. w dniu 15.12.2014r. przez strony na rzecz B. P. i R. P. za kwotę 268.000 zł (k.67-68). Kwota uzyskana ze sprzedaży została podzielona na dwie równe części po 134.000 zł, a które to części otrzymali wnioskodawczynie i uczestnik postępowania. W tym miejscu wskazać należy, że pełnomocnik wnioskodawczynie w piśmie z dnia 26.01.2015r. (k.78) wniósł o umorzenie postępowania w tym zakresie w związku z dokonaniem w/w sprzedaży. W odpowiedzi pełnomocnik uczestnika sprzeciwił się temu wnioskowi wskazując, że należy wpierv rozliczyć nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny stron w postaci zapłaty ceny sprzedaży w/w prawa użytkowania wieczystego w kwocie 100.000 zł. Zdaniem Sądu nie sposób zgodzić się z żądaniem pełn. uczestnika. Wskazać należy, że prawo użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...) oraz prawo własności posadowionego na tej działce budynku zostało skutecznie zbyte przez uczestników w dniu 15.12.2014r., stąd też nie mogło stanowić przedmiotu rozstrzygnięcia w sprawie o podział majątku wspólnego. Tak samo nie mogły zostać podzielone uzyskane ze sprzedaży pieniądze, ponieważ w tym zakresie strony dokonały częściowego podziału majątku i podzieliły je między sobą po połowie. Ponieważ dla podziału pieniędzy nie jest wymagana forma szczególna, należy ten podział uznać za wiążący. Wobec powyższego w tym zakresie na podst. srt. 355 § 1kpc w zw. z 13 § 2 kpc należało postępowanie umorzyć.

Abstrahując od powyższego, wskazać należy, że brak jest dowodów w zakresie poniesionych przez uczestnika nakładów z majątku osobistego w wysokości 100.000 zł na zakup nieruchomości przy ul. (...) w R.. Takiego dowodu nie stanowi w szczególności przedłożony dowód w postaci w/w „oświadczenia” z dnia 06.12.2012r.. Uczestnik twierdził, że nierówny sposób podziału kwoty uzyskanej ze sprzedaży nieruchomości tj. 150.000 zł dla wnioskodawczynie, 200.000 zł dla niego miał wskazywać, na poniesione przez niego nakłady. Powyższemu zaprzeczyła wnioskodawczynie (k.287v.) wskazując, że „na dom wydaliśmy wspólnie 300.000 zł, więc powiedziałam od razu, że chcę uzyskać połowę”. Według wnioskodawczynie ustalona przez uczestnika cena sprzedaży domu na kwotę 350.000 zł była zawyżona. Powyższe potwierdza treść aktu notarialnego z dnia 15.12.2014r., gdzie nieruchomości ta została sprzedana za kwotę 268.000 zł. Innego dowodu potwierdzającego „rzekomy” nakład uczestnika w kwocie 100.000 zł nie ma. Wnioskodawca twierdził co prawda, że pieniądze te przekazał siostrze wnioskodawczynie J. K., która posiadała ich pełnomocnictwo do zakupu nieruchomości „100.000 zł miałem u siostry wnioskodawczynie, która obracała w kantorze. Te 100.000 zł to dawałem stopniowo, albo było przelewane na konto walutowe, albo jak przyjeżdżaliśmy . Nie robiłem tego za pokwitowaniem” (k.288v.). Uczestnik przy tym nie przedłożył żadnego dokumentu choćby w postaci potwierdzenia przelewu. Dodatkowo sama J. K. nie potwierdziła powyższego (k.195v.-196) „Ja nie przetrzymywałam żadnych jego pieniędzy”. J. K. potwierdziła tylko, że otrzymała po ślubie stron pieniądze na zakup nieruchomości, jednak miały to być ich wspólne pieniądze. Dodatkowo jeżeli uczestnik chciałby się zabezpieczyć, to mógł wprost wskazać w oświadczeniu, że przysługuje mu dodatkowo kwota z tytułu poniesionego nakładu. Stąd też brak jest dowodów, które wprost wskazywałyby co legło u podstaw takiego zapisu. Nietrafionym także okazało się twierdzenie, że pomiędzy zawartym małżeństwem przez strony tj. w dniu 05.07.2008r., a zakupem przedmiotowej nieruchomości w dniu 06.10.2008r. minęło zbyt mało czasu, stąd też strony nie mogły zbierać kwoty 120.000 zł, i ten argument miał wskazywać na poniesiony przez uczestnika nakład. Przy czym wskazać należy, że zarówno wnioskodawczynie jak i uczestnik przed zawarciem związku małżeńskiego pracowali zawodowo na terenie Irlandii, otrzymując z tego tytułu niemałe kwoty pieniężne, jak na warunki krajowe. Oboje także przyznali, że posiadali oszczędności. Sama wnioskodawczynie wskazała (k.286) , że wnioskodawca „miał z 45.000 zł oszczędności. Kupowaliśmy dom, kupiliśmy go razem, wyłożyliśmy pieniądze po 45.000 zł, to było 90.000 zł i ze ślubu mieliśmy ok.30.000 zł. Te po 45.000 zł włożyliśmy z pieniędzy zebranych przed ślubem”. Sam uczestnik wskazał (k.195), że przed ślubem posiadał „mniej więcej” 7.000 euro oszczędności, tj około 24.000 zł, przy uwzględnieniu średniego kursu NBP z dnia 07.07.2008r. (3,3155 zł/1euro). Przy takiej kwocie oszczędności nie mógł więc wydatkować kwoty 100.000 zł tytułem nakładu, albowiem takowej kwoty nie posiadał. Jeszcze raz trzeba wskazać, że uczestnik posiadał w dacie ślubu środki

finansowe, na co wskazuje okoliczność, że stać go było na wydatki, z drugiej strony należy wziąć także pod uwagę, że przed zawarciem związku małżeńskiego wyżył się środków finansowych choćby poprzez zakup działki w K. za około 20.000 zł, założenie na działkę prądu za kwotę 3.000 zł-3.500 zł oraz zakup samochodu za 3.800 euro; jego środki zostały więc uszczuplone. Na tle powyższego należało więc uznać, że uczestnik nie wykazał poniesienia nakładu z majątku własnego na majątek wspólny w kwocie 100.000 zł .

Na tle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd nie dał też wiary twierdzeniu uczestnika, iż wydatkował on z majątku osobistego na majątek osobisty wnioskodawczynie kwotę 10.000 zł na zakup przez A. K. mieszkania w S. przy ul. (...). Powyższemu twierdzeniu zaprzeczyła wnioskodawczynie wskazując, że lokal ten zakupiła za środki otrzymane ze sprzedaży darowanego jej przez rodzinę mieszkania oraz z własnych oszczędności. Okoliczność tę potwierdziły przedłożone przez wnioskodawczynię odpisy aktów notarialnych (k.101-106) oraz przedłożone tłumaczenia przez tłumacza przysięgłego „zaświadczeń dotyczących wynagrodzenia, podatku i ubezpieczenia społecznego” oraz „zaświadczenia otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych” (k.107-111). Z dokumentów tych wynika, że wnioskodawczynie mogła poczynić stosowne oszczędności celem zakupu w/w nieruchomości. Uczestnik cofnął wniosek w tym zakresie (k.195v.), nie był więc on przedmiotem rozpoznania. Jednakże trzeba zauważyć, że i tak nie nadawałby się do uwzględnienia – pomijając już fakt, że zupełnie nie został wykazany, to sąd w sprawie o podział majątku sąd nie rozlicza nakładów z majątku osobistego na osobisty.

Nie było kwestią sporną także, że w skład majątku wspólnego stron wchodziło prawo własności samochodu osobowego marki M. (...). Kolejną bezsporną okolicznością jest, że pojazd ten został sprzedany w dniu 05.08.2014r. przez W. P. (1) na rzecz H. P. za kwotę 2.000 zł (k.190v.). Początkowo uczestnik postępowania wskazał, że wchodzi on w skład majątku wspólnego stron, gdzie jego wartość ustalił na kwotę 5.000 zł (k.29), by następnie wyrazić chęć przyznania go na jego własność (k.30v.) W trakcie postępowania wnioskodawczynie przedłożyła jednak do akt dwie umowy darowizny tj. z dnia 20.02.2013r. (k.91) oraz z dnia 01.04.2013r. (k.190), z których to treści wynikało, że wnioskodawczynie dokonała darowizny tego pojazdu na rzecz uczestnika odpowiednio w całości oraz co do udziału. Przy czym wnioskodawczynie podniosła, że została przymuszona przez uczestnika, który uzależnił możliwość zabrania ruchomości z przedmiotowej nieruchomości od podpisania umowy darowizny tego pojazdu. W piśmie z dnia 20.02.2015r. (k.118-120) pełnomocnik uczestnika podniósł, że pojazd ten nie powinien być objęty podziałem majątku, albowiem po rozwodzie został darowany przez wnioskodawczynię uczestnikowi postępowania, a z przedłożonej umowy darowizny wynika, że wnioskodawczynie była jego jedyną właścicielką.

Wskazać należy, że na tle zeznań stron i zebranych dowodów nie sposób ustalić, by zakup tego pojazdu został dokonany ze środków wchodzących w skład majątku osobistego którejkolwiek ze stron. Uczestnik wskazał (k.195), że samochód ten został zakupiony za kwotę 2000 euro, która to kwota stanowiła jego przedmałżeńskie pieniądze. Natomiast wnioskodawczynie wskazała (k.195), że „Samochód był kupiony przez nas oboje, ja sprzedałam samochód osobowy, swój własny sprzed ślubu i kupiliśmy busa”. Przy czym zaznaczyć należy, że żadna ze stron nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu na poparcie swojego twierdzenia w tym zakresie, stąd należało przyjąć, że pojazd ten został zakupiony za wspólne pieniądze, przez co wszedł on do majątku wspólnego stron. Nie można się także zgodzić z twierdzeniem wnioskodawczynie, że darowizna była czynnością pozorną. Zgodnie z przepisem art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.” Strony udają więc, że dokonują jakiejś czynności prawnej, a pozorność ma miejsce wtedy, gdy pod pozorowaną czynnością prawną nic się nie kryje, jak i wtedy, gdy czynność pozorna ma na celu ukrycie innej rzeczywistej i zamierzonej czynności prawnej" (wyrok SN z dnia 12 lipca 2002 r., V CKN 1547/00, Lex, nr 56054). W tym przypadku nie można mówić o działaniu pozornym uczestnika, wręcz przeciwnie uczestnik od samego początku postępowania chciał uzyskać na własność przedmiotowy pojazd. A. K. zeznała (k.287), że pierwszą umowę darowizny (k.91) sporządziła w dzień zabierania rzeczy z domu. Jej wersję potwierdził uczestnik (k.288v.), który wskazał, że umowę darowizny przygotowała i wydrukowała „była żona”. Strony różnie interpretowały czynności poprzedzające zawarcie w/w umowy darowizny. Według wnioskodawczynie uczestnik uzależnił wydanie jej rzeczy z domu, od przeprowadzenia czynności darowania pojazdu. Zaznaczyła przy tym, że wbrew jej woli. Uczestnik zaś zeznał, że „do spisania umów darowizny

doszło ponieważ moja żona była świadoma, że to były moje pieniądze” (k.289v.). Przy czym zarówno wnioskodawca (k.289v.), jak i świadek D. B. (k.198) oraz J. K. (k.197) potwierdzili, że w dniu 20.02.2013r. wnioskodawczyni nie chciała podpisać umowy darowizny. Na tym punkcie doszło pomiędzy stronami do kłótni, uczestnik nie wpuścił wnioskodawczyni do domu. W końcu z uwagi na postawę uczestnika oraz niekorzystne warunki atmosferyczne na zewnątrz A. K. podpisała w/w umowę darowizny „na szybie w kuchni”. Wnioskodawczyni złożyła więc oświadczenie woli. Umowa darowizny została podpisana po ustaniu wspólności majątkowej stron, stąd zastosowanie miały przepisy o współwłasności. Jak wskazano wyżej udziały stron były równe. W tym przypadku więc należało zastosować przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku, a więc art. 1035-1046 k.c., art. 210 k.c. i następne w zw. z art. 1035 k.c., art. 680-689 k.p.c, art. 617 k.p.c. i następne w zw. z art. 688 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 1036 k.c. spadkobierca może za zgodą pozostałych spadkobierców rozporządzić udziałem w przedmiocie należącym do spadku. W braku zgody któregokolwiek z pozostałych spadkobierców rozporządzenie jest bezskuteczne o tyle, o ile naruszyłoby uprawnienia przysługujące temu spadkobiercy na podstawie przepisów o dziale spadku. W niniejszej sprawie bezspornym jest, że zgoda uczestnika na rozporządzenie udziałem w przedmiocie wchodzącym do majątku wspólnego oczywiście była. Przepisy nie wykluczają, aby rozporządzenie przedmiotem polegało na jego darowiznie. W tym miejscu podkreślić należy, że wnioskodawczyni występując do Sądu z wnioskiem o podział majątku wspólnego w ogóle nie podała samochodu marki M. (...) jako składnika majątku wspólnego. Zrobił to dopiero uczestnik w odpowiedzi na wniosek (k.29-31). Następnie uczestnik wycofał się z powyższego, a z kolei wnioskodawczyni zaczęła twierdzić, że pojazd ten powinien jednak wchodzić w skład majątku wspólnego. Wnioskodawczyni zaczęła się przy tym powoływać na nieważność umowy darowizny wskazując, że czynność ta została wymuszona i w związku z wymuszeniem, nie miała ona w ogóle woli darowania, jak i że była to czynność pozorna. Co do pozorności czynności darowania pojazdu Sąd wskazał, że nie występował tu element „zgody na pozorność uczestnika” więc argument ten należało odrzucić. Co zaś się tyczy wymuszenia czynności darowizny, to istotnie można przyjąć, że przy pierwszej umowie darowizny wnioskodawczyni nawet, jeżeli miała początkowo wolę darowania samochodowi uczestnikowi, którą to umowę sama sporządziła i wydrukowała, to ostatecznie od tej woli odstąpiła. Zarówno strony postępowania, jak i wskazany wyżej świadek D. B. (k.198) potwierdzili, że A. K. podpisała umowę darowizny przymuszona okolicznościami tj. nie wpuszczeniem przez uczestnika do domu, długim oczekiwaniem na zimnie, brakiem przyjazdu policji, chęcią odbioru ruchomości, z uwagi na przyjazd załatwionym transportem. W tym miejscu należy więc rozważyć, czy „przymuszenie” należało uznać za jednoznaczne z nieważnością umowy. Kodeks cywilny przewiduje uznanie czynności prawnej za nieważną w określonych przypadkach:

1. Zgodnie z treścią art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Zgodnie z § 2 w/w przepisu nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

W niniejszej sprawie umowa darowizny nie może zostać zakwalifikowana jako nieważna, gdyż nie spełniła wymienionych w przepisie przesłanek – czynność nie była ani sprzeczna z prawem, ani nie zmierzała do jego obejścia, ani nie była w swej istocie sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

2. Zgodnie z art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych.

W niniejszym stanie przepis ten nie ma zastosowania, albowiem oczywiście nie zaistniały do tego przesłanki.

3. Art. 83 § 1 k.c. wskazuje, że nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Co do pozorności to jak wskazano wyżej w sprawie nie było zgody na pozorność uczestnika, co wyklucza zastosowanie niniejszego przepisu.

4. Art. 86 § 1 k.c. jeżeli błąd wywołała druga strona podstępnie, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może nastąpić także wtedy, gdy błąd nie był istotny, jak również wtedy, gdy nie dotyczył treści czynności prawnej. Kodeks cywilny nie zawiera definicji podstępu, o którym mowa w art. 86 k.c., dlatego należy kierować się potocznym znaczeniem tego pojęcia. W tej mierze Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09 września 2004r., II CK 498/03 (LEX nr 137573), iż: Powszechnie przyjmuje się, że działanie podstępne polega na świadomym wywołaniu u drugiej osoby mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy po to, aby skłonić ją do dokonania określonej czynności prawnej. Działanie podstępne jest zawsze naganne z punktu widzenia ocen etycznych, gdyż zakłóca w niedopuszczalny sposób proces decyzyjny innej osoby, doprowadzając tę osobę na podstawie zasugerowanych jej fałszywych przesłanek rozumowania do dokonania określonej czynności prawnej. Błąd może dotyczyć również sfery motywacyjnej, która stanowiła przyczynę złożenia oświadczenia woli. Podobnie piśmiennictwo prawnicze wskazuje, że podstępne wprowadzenie w błąd polega na działaniu świadomym i umyślnym, podejmowanym w celu skłonienia określonej osoby do złożenia oświadczenia woli (v. Kodeks cywilny z komentarzem pod. red. K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2008r., t.1, s. 436). W niniejszej sprawie nie spełniła się przesłanka „mylnego wyobrażenia”, co z góry wyklucza zastosowanie treści tego przepisu.

5. Art. 87 k.c. wskazuje zaś, że kto złożył oświadczenie woli pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej, ten może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł się obawiać, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe. Konstrukcja groźby jako wady oświadczenia woli łączy w sobie dwa podstawowe elementy: zewnętrzny - określone zachowanie się groźącego polegające na stworzeniu stanu zagrożenia w celu wymuszenia określonego oświadczenia woli, groźba oznacza zapowiedź przyszłego zła, które może dotknąć określoną osobę i którego urzeczywistnienie w jakiś sposób uzależnione jest od woli groźącego, wewnętrzny - powstała obawa, strach paraliżujący swobodę decyzji zagrożonego. Oba wymienione elementy stanu faktycznego groźby muszą wystąpić łącznie, stan obawy przejawia się w określonym nastawieniu psychicznym zagrożonego. W umyśle pojawia się strach przed ujemnymi konsekwencjami niezłożenia oświadczenia woli. Należy jednak podkreślić, iż stwierdzenie występowania stanu obawy nie następuje w drodze dociekań psychologicznych. Nie każdy subiektywnie odczuwany przez zagrożonego stan obawy jest prawnie znaczący. W ocenę jego wystąpienia włącza się bowiem element obiektywny w postaci ustawowego wymogu powagi groźby. Między groźbą a złożeniem odpowiedniego oświadczenia przez zagrożonego musi zachodzić związek przyczynowy. Łańcuch powiązań przyczynowych przedstawia się następująco: groźba (przyczyna pierwotna) doprowadza do powstania w umyśle zagrożonego stanu obawy (skutek), ten zaś z kolei staje się przyczyną sprawczą złożenia oświadczenia woli. Bezprawność groźby polega na sprzecznym z prawem działaniu groźącego lub wykorzystaniu działania formalnie zgodnego z prawem do osiągnięcia celu, dla którego prawo to nie przysługuje. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2002 r., I CKN 1134/99, OSNC 2003/3/36). W niniejszej sprawie zaistniała groźba, pod postacią nie wydania rzeczy, do których wydania zobowiązał się uczestnik. W tym przypadku należy wziąć także pod uwagę, że zdarzenie rozegrało się w porze zimowej, uczestnik uniemożliwił wnioskodawczyni wejście do domu, przetrzymując wnioskodawczynię na dworze. Skoro W. P. (1) zobowiązał się do wydania rzeczy i wnioskodawczyni podjęła środki, aby czynność tą zrealizować, to odmowę wydania rzeczy ze strony uczestnika uznać należy za bezprawną- z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Uczestnik groźbę realizował. Wskazać należy, że groźba ma charakter poważny, jeśli skutkiem jej wykonania byłoby poważne niebezpieczeństwo osobiste (np. groźba pobicia) lub majątkowe (groźba podpalenia albo zniszczenia mienia). Niebezpieczeństwo osobiste (dotyczące zdrowia lub życia) prawie zawsze ma charakter poważny. Oceniając powagę niebezpieczeństwa majątkowego należy brać pod uwagę nie tylko wartość zagrożonego mienia, ale także więzi uczuciowe (np. groźba zabicia psa będzie miała charakter poważny bez względu na wartość zwierzęcia). Jak wskazano wyżej skutki działania uczestnika ograniczyły się do zmarznięcia wnioskodawczyni, jej zdenerwowania, utraty czasu i poniesienia kosztów zorganizowania transportu. Zdaniem Sądu groźba ta nie wypełniła wskazanych wyżej przesłanek „poważności”.

Nawet przy przyjęciu, że groźba ze strony uczestnika miała charakter poważny, to wnioskodawczyni nie uchyliła się od skutków prawnych oświadczenia z dnia 20.02.2013r. Zgodnie z art. 88 k.c. do skutecznego uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem groźby niezbędne jest złożenie oświadczenia na piśmie o uchyleniu się powyższych skutków, przy czym uprawnienie to wygasa z upływem roku od chwili gdy stan obawy ustał. Możliwość skorzystania z uprawnienia do uchylenia się od skutków prawnych wadliwego oświadczenia zależy wyłącznie od decyzji składającego to oświadczenie, druga strona nie może przeszkodzić powstaniu skutków uchylenia, ani też zapobiec unieważnieniu czynności prawnej. Jeżeli jednak druga strona trwa przy stanowisku, że uchylenie się jest bezpodstawne, wówczas możliwe jest rozstrzygnięcie przez Sąd, czy było ono uzasadnione. Rozstrzygnięcie Sądu ma charakter deklaracyjny i może nastąpić zarówno w oddzielnym postępowaniu (w sprawie o stwierdzenie nieważności czynności prawnej w wyniku uchylenia się od skutków oświadczenia woli), jak i w każdym postępowaniu, w którym skuteczność oświadczenia woli ma znaczenie dla rozstrzygnięcia o zgłoszonym w nim żądaniu. Przedmiotem oceny sądu jest zasadność i podstawy uchylenia się od skutków oświadczenia woli. (vide post. Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2005 r., III CK 48/05, LEX nr 191867). Zgodnie z brzmieniem art. 88 k.c. , oświadczenie o uchyleniu powinno być złożone w formie pisemnej. Wymóg zachowania formy szczególnej oznacza wykluczenie możliwości uchylenia się w sposób dorozumiany. Uchylenie musi być wyraźne i niebudzące wątpliwości. Jak już wspomniano, pierwsza umowa darowizny sporządzona została w dniu 20.02.2013r. (k.91). Wówczas również stan obawy ustał, z chwilą odebrania przez wnioskodawczynię rzeczy od uczestnika, a więc tego samego dnia. Czyli prawo do uchylenia się wygasło w dniu 20.02.2014r. Do tego czasu brak jakichkolwiek dowodów, aby wnioskodawczyni na piśmie uchyliła się od złożonego w dniu 20.02.2013r. oświadczenia. Wniosek w niniejszej sprawie został złożony w dniu 07.02.2014r. jednakże nie zawierał on jakiegokolwiek żądania dotyczącego przedmiotowego pojazdu. Sprawę samochodu poruszył dopiero uczestnik składając w dniu 24.04.2014r. odpowiedź na wniosek o podział majątku wspólnego (k.29-36). Dopiero wówczas wnioskodawczyni podniosła zarzut nieważności umów darowizny, z uwagi na wymuszenie. Stąd też zasadnie należy przyjąć, że umowa darowizny z dnia 20.02.2013r. jest umową ważną. Dodatkowo to, że umowa ta obejmuje cały samochód nie ma znaczenia prawnego, albowiem wnioskodawczyni mogła darować jedynie swój udział, więc jej oświadczenie, już wówczas było skuteczne jedynie co do udziału. Z tego też względu należy uznać za zbędną drugą umowę darowizny z dnia 01.04.2013r. (k.190). Przy czym umowa ta uwypukla wolę wnioskodawczyni . A. K. wskazała, że po poradzie prawnej zdecydowała się napisać drugą umowę, żeby wszystko było prawnie w porządku. W tym czasie nie istniały żadne okoliczności, które można by uznać za przymuszające do takiej czynności. Na tle zeznań wnioskodawczyni wyłania się obraz, że miała ona ewentualne obawy co do jakiejś odpowiedzialności za samochód „Mój mąż straszył mnie, że zrobi tym samochodem wypadek i to przyjdzie do mnie, bo na mnie jest ubezpieczony” (k.287). Stąd też chciała „poprawić” poprzednią umowę, tak żeby była na pewno skuteczna. Stąd też należy uznać, że samochód, choć pierwotnie wchodził w skład majątku wspólnego, na dzień podziału już do niego nie wchodził, ponieważ wnioskodawczyni zbyła, za zgodą uczestnika, na jego rzecz, udział w tym przedmiocie w drodze darowizny. W związku z powyższym nie może on być przedmiotem podziału majątku wspólnego stron.

Niewątpliwie w skład majątku wspólnego stron wchodzi również środki zgromadzone na rachunkach w otwartych funduszach emerytalnych (art. 31 § 2pkt 3) krio).

Z informacji uzyskanych z (...) S.A. w W. wynika (k.174-175), iż A. K. uzyskała członkostwo w N. OFE w wyniku losowania przeprowadzonego przez ZUS w dniu 31.01.2014r. Stąd też na dzień 29.12.2012r. nie posiadała środków w w/w otwartym funduszu emerytalnym. Dodatkowo środki, które wpłynęły na rachunek nie podlegały umorzeniu w ramach nowelizacji przepisów prawa, gdyż przekazywane składki zostały już odpowiednio pomniejszone.

Natomiast co się tyczy uczestnika to z informacji (...) S.A. w W. (k.186) wynika, iż W. P. (1) na dzień 29.12.2012r. posiadał na rachunku Otwartego Funduszu Emerytalnego 98, (...) jednostek rozrachunkowych, o wartości 33,98 zł/jednostkę co dało łączną wartość jednostek rozrachunkowych na rachunku w wysokości 3.344,21 zł. Jednakże trzeba wziąć pod uwagę, że na mocy ustawy z 6 grudnia 2013r. o zmianie niektórych ustaw w związku z określeniem zasad wypłaty emerytur ze środków zgromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych w 2014 r. nastąpiło umorzenie 51,5% jednostek, a następnie przekazanie ich z aktywów OFE do ZUS, w dniu 03.02.2014r. przekazano w

ten sposób kwotę 1.889,17 zł z czego środki zgromadzone do dnia 29.12.2012r. stanowiły kwotę 1.833,27 zł . Wobec powyższego na rachunku Otwartego Funduszu Emerytalnego pozostało 48,5% jednostek z ogólnej liczby 98, (...) 47, (...). Wartość jednostki na dzień zamknięcia rozprawy wynosiła 33,60 zł/jednostkę (informacja ze strony (...)pl na dzień 12.01.2016r.) co dało łączną kwotę 1.603,79 zł.

Jak wynika z informacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G. W.. z dnia 16.03.2015r (k.165) na dzień 29.12.2012r. na subkontach przypisanych do uczestników postępowania brak jest wpisów o zaewidencjonowaniu jakiegokolwiek kwoty składek. Jednakże z późniejszym przeniesieniem 51,5 % zebranych składek na subkonto ZUS należało dokonać ich rozliczenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w G. W.. wskazał (k. 228), że w dniu 07.11.2014r. na subkoncie przypisanym do W. P. (1) odnotowano kwotę 1.903,50 zł z tytułu zwrotu (...) z OFE na subkonto (51,5%). Dodatkowo do kwoty tej należało doliczyć przypis z tytułu waloryzacji rocznej w kwocie 101,63 zł co dało kwotę łączną 2.005,13 zł (k.543).

O zwrocie wydatków i nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny orzeka Sąd wyłącznie na wniosek, a nie z urzędu, gdyż roszczenia te nie wchodzą w skład majątku wspólnego małżonków. Zatem domagając się ich zwrotu zobowiązany jest dokładnie określić te żądania, a sformułowanymi przez stronę żądaniami Sąd jest związany. Jedynie gdy chodzi o wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na majątek osobisty, to Sąd uwzględnia je bez osobnego żądania uczestników postępowania, gdyż roszczenia te wchodzą w skład majątku wspólnego, a zatem podlegają podziałowi.

Zdaniem Sądu odnośnie poczynionych wydatków z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczynie to przypisać można wydatkowanie kwoty 300 zł. Początkowo uczestnik wskazał (k.29v.), że dokonał nakładu z majątku osobistego na majątek osobisty wnioskodawczynie w postaci zapłaty za naprawę pieca gazowego w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w S.. Pismem z dnia 20.02.2015r. (k.118-119) uczestnik zmodyfikował wniosek w tym zakresie wskazując, że dokonał nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczynie w postaci zapłaty za naprawę w/w pieca gazowego. Na potwierdzenie przedłożono do akt sprawy protokół naprawy nr 596/11/09 (kserokopia k.123, oryginał k.159) datowany na dzień 29.09.2011r., gdzie jako wykonawcę usługi wskazano (...), zaś jako klienta wskazano J. M.. Przedmiotem naprawy był „przegląd + wymiana cewki gazowej c.o.”. Na protokole widnieje także podpis ręczny o treści (...). Wnioskodawczynie zaprzeczyła twierdzeniu uczestnika wskazując, że „pieniądze na naprawę przekazała pani J.” (k.285v.). Świadek M. S. (2) zeznał (k.326v.), że „M. J. to moja żona”. Świadek „W czasie najmu była naprawa cewki gazowej CO, ja to naprawiałem na własny koszt. Z tego co pamiętam, płaciłem tylko 150 zł, ale później to pani odliczyła z czynszu”. Przy czym, świadek zeznał, że dużo czasu spędzał wykonując prace poza granicami kraju. Toteż nie można wykluczyć, że mógł nie wiedzieć o przeprowadzonej naprawie w dniu 29.09.2011r. W sprawie oprócz w/w rachunku brak jest innych dowodów, które wskazywałyby przeciwnie. Stąd też kwotę 300 zł należało rozliczyć jako nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczynie.

Co do pozostałych zgłaszanych przez uczestnika kwot, rzekomo pobranych z majątku wspólnego przez wnioskodawczynie i wydatkowanych na własne cele, sąd nie znalazł podstaw do takich twierdzeń.

Uczestnik wnosił o ustalenie, że w skład majątku wspólnego wchodziła kwota 35.000 zł znajdująca się na rachunku bankowym wnioskodawczynie. Zdaniem uczestnika około listopada 2012r. wnioskodawczynie podjęła taką kwotę i kupiła na nazwisko ojca samochód R. (k.29-31). Z zestawienia operacji na rachunku bankowym nr (...), przypisanym do wnioskodawczynie za okres od 01.10.2012r. do dnia 29.12.2012r. brak jest wypłaty na kwotę 35.000 zł. W okresie tym odnotowano w dniu 01.10.2012r., 30.10.2012r., 10.12.2012r. wpłaty kwot po 50.000 zł (przez świadka P.), które następnie zostały wypłacone odpowiednio w dniu 02.10.2012r. kwota 50.000 zł, w dniu 30.10.2012r. w kwocie 49.900 zł, w dniu 49.900 zł (przez J. K.). Przesłuchani w sprawie świadkowie J. K. (k.196), M. K. (k.198-198v.) oraz S. K. (k.199) zeznali jednoznacznie, że samochód R. (...) został zakupiony przez ojca wnioskodawczynie za kwotę 4.200 euro. Okoliczność tą potwierdza przedłożona do akt umowa kupna pojazdu używanego. W dowodzie rejestracyjnym tego pojazdu jako właściciel również został wpisany K. M. (k.94). Wskazać należy, że świadkowie Ci jako najbliższa rodzina wnioskodawczynie co prawda interes w tym, aby złożyć korzystne dla niej zeznania. Jednak trzeba mieć na uwadze, że M. K. i S. K. całe życie pozostawali czynni zawodowo, aż do przejścia na emeryturę. Nie ponosili

wydatków z tytułu utrzymania dzieci, albowiem usamodzielnily się one. Stąd też posiadali oni możliwość poczynienia stosownych oszczędności celem zakupu samochodu marki R.. Mało tego M. K. zeznał, że 30.10.2014r. nabył za kwotę 21.700 zł kolejny pojazd marki S. (...) (k.198v.), co z kolei potwierdza okoliczność, że posiał on jednak zdolność wygospodarowania środków finansowych na zakup samochodu R.. Z braku innych dowodów należało więc uznać, że uczestnik nie udowodnił swoich twierdzeń w tym zakresie.

Nie mógł zostać uwzględniony także wniosek uczestnika o rozliczenie środków pieniężnych przychodzących na konto wnioskodawczyni w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej. Bezspornym jest, że jak wspomniano wyżej na rachunku wnioskodawczyni odnotowano wpłaty kwot po 50.000 zł, które następnie zostały z tego rachunku wypłacone. Jak wynika z informacji przedłożonych przez bank wypłat z rachunku przypisanego do wnioskodawczyni dokonywała jej siostra, która posiadała do tego upoważnienie tj. J. J. (k.294), zaś wpłaty dokonywane były z konta przypisanego we współwłasności do M. P. oraz K. P. (k.314). Na tle zeznań J. K. wynika (k.196-197), że jej znajomy M. P. dokonał kilku przelewów gotówkowych na konto jej oraz na rachunek przypisany do wnioskodawczyni. Takie działanie ze strony M. P. miało na celu uchronić J. K. przed obciążeniem jej wysokimi prowizjami bankowymi za wypłaty z rachunku kwot powyżej 50.000 zł. Dodatkowo ze względu na tożsamość banku, w którym posiadali oni rachunku bankowe, przelew odbywał się bez zbędnej zwłoki. J. K. wypłacała w całości te kwoty, a następnie w należącym do niej kantorze walut dokonywała dla M. P. zakupu waluty euro po okazjnym kursie. Wersję tą potwierdził w swoich zeznaniach świadek M. P. (k.197v.), który potwierdził okoliczność dokonywania przelewów pieniężnych na rachunki wskazane mu przez jego znajomą J. K.. Pieniądze te następnie były wypłacane przez J. K. i wymieniane na walutę euro. Świadek zeznał, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu samochodami i jadąc do Niemiec pobierał gotówkę od J. K.. Układ taki przynosił stronom obustronne korzyści, świadek zakupywał euro po dobrym kursie, zaś J. K. zarabiała prowizję, jako prowadząca kantor wymiany walut. Na potwierdzenie swoich zeznań świadek przedłożył do akt podatkową księgę przychodów i rozchodów, której to w zakresie autentyczności jak i jakichkolwiek nieprawidłowości pełnomocnik wnioskodawczyni nie zakwestionował. Mało tego uczestnik postępowania poza lakonicznym stwierdzeniem „że rozdysponowanie przez wnioskodawczynię tak znacznymi kwotami w ostatnim okresie trwania pomiędzy stronami wspólności majątkowej małżeńskiej nie powinno być traktowane jako zaspokojenie niezbędnych potrzeb rodziny” nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, że po pierwsze wnioskodawczyni wiedziała o takich transakcjach, jak i że dysponowała w/w kwotami. Sama analiza transakcji przeprowadzonych pomiędzy świadkiem M. P., a J. K. nie wskazuje, aby naruszały one przepisy karnoskarbowe lub zmierzały do ich obejścia. Świadkowie Ci nie ukrywali, że łączył ich układ czysto finansowy, który przynosił im obopólne korzyści. Mało tego zeznania J. K. oraz M. P. potwierdza dodatkowo wyciąg z rachunku bankowego przypisanego do J. K. o nr (...) (k.350-527) za okres zażądany w piśmie pełnomocnika uczestnika (k.341) tj. od 05.07.2008r. do dnia 29.12.2012r. Z rachunku wynika, że tak samo jak w przypadku rachunku wnioskodawczyni, na rachunku J. K. odnotowano znaczne wpłaty kwot pieniężnych od M. P., które następnie były z rachunku wypłacane (przykładowo k. 431, k.438, k.449, k.450, k.459, k.472, k.473, k.475, k.481, k.483, k.486, k.487, k.491, k.493). Stąd też wobec braku jakichkolwiek innych dowodów wniosek w tym zakresie należało uznać za nieudowodniony.

Bezpodstawnym okazał się także wniosek uczestnika postępowania w zakresie, początkowo ustalenia, że z majątku osobistego strony poczyniły nakłady na uiszczenie czynszu na lokal wnioskodawczyni położony w S. przy ul. (...) w kwocie 21.600 zł w okresie od 5 lipca 2008r. do 29.12.2012r., który to wniosek został następnie zmieniony i uczestnik wniósł o rozliczenie kwoty 28.700 zł jako uzyskanej przez wnioskodawczynię z wynajmu tego lokalu. Wnioskodawczyni konsekwentnie w toku całego postępowania podawała, że nie wynajmowała w/w lokalu tylko użyczała go i nie uzyskiwała z tego tytułu jakichkolwiek dochodów. Bezspornym jest, że wnioskodawczyni oraz jej siostra J. K., działająca w jej imieniu zawarły w latach 2007-2012 szereg umów nazwanych umowami użyczenia, należącego do A. K. lokalu położonego w S. przy ul. (...) i tak: z Ł. L. na okres określony od 02.10.2007r. do dnia 02.10.2008r. (k.95), Ł. L. na czas określony od 02.10.2008r. do dnia 02.10.2009r.(k.96), M. J. na czas określony od dnia 01.08.2009r. do dnia 31.12.2010r. (k.97), M. J. na czas określony od dnia 01.01.2011r. do dnia 01.01.2013r. (k.98), M. S. (1) (dawniej J.) oraz M. S. (2) na czas nieoznaczony od dnia 21.01.2012r. (k.99). Uczestnik w toku postępowania zakwestionował te umowy, wskazując, że są one niezgodne z doświadczeniem życiowym, że nie było to użyczenie, ale najem, za który pobierany był przez wnioskodawczynię czynsz. Wnioskodawczyni zaprzeczyła

powyższym twierdzeniom wskazując, że nic takiego nie miało miejsca, a nawet jeżeli siostra pobierała jakiegokolwiek pieniądze z tytułu użyczenia, to nie w jej imieniu i nie otrzymała ona jakiegokolwiek kwoty z tego tytułu. W aktach sprawy znajdują się potwierdzenia przelewów (k.312) wykonanego przez M. S. (2) na rzecz J. J. (obecnie K.), które to znalazły odzwierciedlenie na jej rachunku i tak M. S. (2) wpłacił z tytułu czynszu kwotę: 850 zł w dniu 31.12.2011r. (k.424), 700 zł w dniu 23.01.2012r. (k.522), 375 zł w dniu 25.01.2012r. (k.522), 1.100 zł w dniu 16.04.2012r. (k.510), 1.000 zł w dniu 15.05.2012r. (k.5070, 400 zł w dniu 17.05.2012r. (k.506), 700 zł w dniu 11.06.2012r. (k.502), 1.800 zł w dniu 06.07.2012r. (k.798), 610 zł w dniu 18.08.2012r.(k.492), 700 zł w dniu 08.09.2012r. (k.488), 1.486 zł w dniu 12.10.2012r. (k.486), 700 zł w dniu 13.11.2012r.(k.477). Dodatkowo M. S. (2) dokonał wpłaty na konto J. S. z tytułu (...) kwoty: 1.180 zł w dniu 07.12.2012r. (k.472) oraz po rozwiązaniu związku małżeńskiego stron kwoty 973 w dniu 04.03.2013r. M. S. (2) zeznał (k.326-327), że na umowie użyczenia z k.99v „na pewno nie jest mój podpis”. Przy czym tej okoliczności nie wykazał. Jak wynika z protokołu czynności wykonanych w sprawie Km 491/12 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sulęcinie M. M. małżonka M. S. (2) okazała wówczas „umowę wynajmu (potem sprostowaną przez komornika na użyczenia) mieszkania z dnia 21.01.2012r. wynajmujący M. S. (2) i M. S. (1) właścicielka mieszkania A. P.” (k.336). Wówczas to M. S. (1) nie zakwestionowała tej umowy. Mało tego następnie wnioskodawczyni pozwem z dnia 24.12.2012r. wniosła o zwolnienie zajętych ruchomości w sprawie Km 491/12 spod egzekucji. Stąd też zasadnie należy przyjąć, że ruchomości te należały do niej. Pozbawionym logiki byłoby wszczynanie postępowania sądowego, wyłącznie aby zrobić przysługę małżeństwu S.. Mało tego przy przyjęciu, że był to najem, to jako małżonkowie odpowiadaliby za czynsz solidarnie, nawet jeżeli zakwestionowana umowa została zawarta tylko przez jedno z małżonków. Stąd też kwestia sfalszowanej, czy też nie umowy nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. M. S. (2) zeznał dalej, że mieszkał w lokalu wnioskodawczyni „gdzieś 3-4 lata temu, tzn. wynajmowałem mieszkanie przez 4 lata”. Skoro rodzina S. mieszkała w tym mieszkaniu do maja 2013r. to początkowym okresem zamieszkania w nim winien być okres od maja 2009r. Wynikły na tym polu nieścisłości, albowiem umowa użyczenia została podpisana za M. J. (następnie S.) w sierpniu 2009r., do tego czasu w lokalu tym zamieszkiwał Ł. L.. Przy czym M. S. (2) zeznał, że jego przyszła małżonka zamieszkiwała jakiś czas sama w tym lokalu- „żona tam wcześniej trochę mieszkała, zanim ją poznałem i ja się do niej wprowadziłem i potem mieszkaliśmy przez 4 lata razem” (k.324v.). J. K. również zeznała (k.196), że M. J. „Mieszkała najpierw sama, potem z mężem”. Wobec powyższego należy przyjąć, że M. S. (2) zamieszkał w tym lokalu gdzieś w 2010r., a nie jak zeznał w 2009r. Świadek ten zeznał, że płacił za „czynsz 700 zł + opłaty: woda, gaz, prąd to razem wynosiło gdzieś tak 2.000 zł. Siostra Tej pani wysyłała sms i jaj jej wysyłałem pieniądze, tak wpłacałem. Wpłacałem na konto siostry” (k.326). Z wspomnianego już rachunku J. K. za okres 05.07.2008r. do 29.12.2012r. wpłaty te powinny zostać odnotowane. Analiza rachunku J. K. nie potwierdza takiego działania ze strony M. S. (2). Wpłaty zaczynają się dopiero od 2011r., przy czym nie są to wpłaty w stałej kwocie. Początkowa wpłata ma charakter wyrównania, najwyraźniej za poprzednie miesiące. Pozostałe wpłaty nie są regularne, wysokość ich nie jest stała. Z wpłat wynika, że nie zostały one dokonane za wszystkie miesiące (listopad 2011r., grudzień 2011r., marzec 2012r.), a następnie dokonywane są wyrównania. Nie wiadomo przy tym jakie zaległości małżeństwo S. miało z poprzedniego okresu. Nawet po przeliczeniu tych wpłat, bez zaległości z poprzednich okresów, to od października 2011r. do grudnia 2012r. tj. przez okres 15 miesięcy daje to średnią około 1.092 zł za miesiąc (bez wliczenia zaległości, które sądząc po rachunku były przed październikiem 2011r.). Powyższe podważa więc twierdzenie M. S. (2) w zakresie dokonywania wpłaty kwoty 2.000 zł z tytułu łącznych opłat za lokal. Należy także wziąć pod uwagę, że po opuszczeniu tego lokalu przez małżeństwo S. pozostała zaległość z tytułu opłat (k.530), która została spłacona przez wnioskodawczynię po sprzedaży mieszkania. Stąd też należało podejść do zeznań M. S. (2) z dużą dozą ostrożności, jako mało wiarygodnych. Łącznie na rachunku J. K. odnotowane zostały do grudnia 2012r. wpłaty od M. S. (2) na łączną kwotę 16.391 zł tj. w dniu 13.10.2011r. na kwotę 700 zł tytułem „rachunku za czynsz”, w dniu 18.10.2011r. na kwotę 720 zł tytułem „rachunek za gaz”, w dniu 31.10.2011r. na kwotę 1.600 zł tytułem „rachunek za mieszkanie”, w dniu 28.12.2011r. na kwotę 850 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 27.01.2012r. na kwotę 375 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 21.02.2012r. na kwotę 970 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 18.04.2012r. na kwotę 1.100 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 17.05.2012r. na kwotę 1.000 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 21.05.2012r. na kwotę 400 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 13.06.2012r. na kwotę 700 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 10.07.2012r. na kwotę 1.800 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 16.08.2012r. na kwotę 800 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 21.08.2012r. na kwotę 610 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 11.09.2012r. na kwotę 700 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”,

w dniu 16.10.2012r. na kwotę 1.486 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 15.11.2012r. na kwotę 700 zł tytułem „czynsz za mieszkanie”, w dniu 11.12.2012r. na kwotę 1.180 zł tytułem „przelew”. Jeszcze raz podkreślić należy, że nie zostało wykazane, aby wnioskodawczyni w trakcie trwania małżeństwa uzyskiwała po 700 zł czynszu z własnego lokalu, czyli, że uzyskiwała dochód, który wszedłby do majątku wspólnego zgodnie z treścią art. 31 §2 ust.2 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Jak wspomniano wyżej przy podziale majątku można uwzględnić tylko to, co na dzień ustania wspólności majątkowej istnieje w majątku wspólnym. W tym przypadku uczestnik zupełnie nie wykazał, żeby środki z tego tytułu wnioskodawczyni na dzień ustania wspólności majątkowej małżeńskiej posiadała, albo chociaż niedługo przed ustaniem je wypłaciła i zużyła na własne potrzeby. Powyższe sprowadza Sąd do uznania, że wnioskodawczyni dokonała jednak użyczenia należącego do niej lokalu, albowiem brak jest dostatecznych danych, że był on wynajmowany. Dodatkowo jak wskazano zeznania M. S. (2) były niewiarygodne w tym zakresie. Wskazać jeszcze raz należy, że M. S. (2) miał interes w tym, aby złożyć niekorzystne dla wnioskodawczyni zeznania. Pozostawała przecież kwestia niespłaconych należności za media, których świadek i jego małżonka nie uregulowali względem wnioskodawczyni po ustaniu umowy użyczenia lokalu. Stąd też „Dla pana W. dałem wcześniej te kwitki z poczty, nie wyrzucałem tego z tymi przelewami” (k.326).

Z drugiej strony nawet przy przyjęciu, że wnioskodawczyni pobierała dochody z najmu tego lokalu mieszkalnego, to uczestnik nie wykazał wysokości czynszu pobranego, jak i że w ogóle wnioskodawczyni go otrzymała od J. K. oraz, że na dzień ustalania wspólności środki te miała w dyspozycji.

Wnioskodawczyni po ustaniu wspólności majątkowej wydatkowała łącznie z majątku osobistego na majątek wspólny kwotę 2.742,88 zł z czego kwotę 2.645,88 zł z tytułu spłaty części zobowiązań wspólnych związanych z nieruchomością (k.112-116) oraz z podatkiem z tytułu wieczystego użytkowania gruntów (k.189)

- „ nr (...) opłaty za rozliczenie międzyokresowe po blokadzie licznika-zaległości na dzień 03.4.2014 do zapłaty” na rzecz (...) Sp. z o.o. w M., w kwocie 1.354,12 zł- wpłata z dnia 15.04.2014r.

-,nr klienta (...) rozliczenie końcowe faktura nr (...)” na rzecz (...) Sp. z o.o. w M., w kwocie 53,63 zł-wpłata z dnia 05.01.2015r.

-,Zadłużenie na dzień 23.10.2014 numer klienta (...) ul. (...) (...)-(...) R.” na rzecz (...) S.A. w S., w kwocie 412,13 zł-wpłata z dnia 27.10.2014r.

-,Opłaty za rozliczenie końcowe ul. (...) (...)-(...) R. numer ew. Klienta (...)” na rzecz (...) S.A. w S., w kwocie 175,17 zł- wpłata z dnia 30.12.2014r.,

-,za wodę –ul. (...)” na rzecz Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w R., w kwocie 650,83 zł- wpłata w dniu 31.12.2014r.

-,wieczystego użytkowania gruntów os.fizyczne” na rzecz Urzędu Miejskiego w R., w kwocie 97 zł- wpłata w dniu 19.11.2014r.

Uczestnik nie zakwestionował poniesionych przez wnioskodawczynię w/w nakładów (k.130v., k.193, k.289v..)

Co zaś tyczy się nakładów uczestnika z majątku osobistego na majątek wspólny to Sąd wliczył na jego poczet dokonywane przez niego opłaty z tytułu podatku od nieruchomości (k.159) i opłat za media za rok 2014r. . Należności podatkowe stanowią ciężary i wydatki, które są wyłącznie związane z prawem własności nieruchomości i nie powstały w związku z korzystaniem z nich przez uczestnika, lecz ciążą one na właścicielu niezależnie od tego, czy korzysta z nieruchomości, czy też nie. Obowiązek ich ponoszenia wynika z ustawy z dnia 12.01.1991r. o podatkach i opłatach lokalnych. W toku procesu wnioskodawca należycie wykazał za pomocą dowodów dokonanie wpłat z tytułu opłaty za energię oraz wodę za rok 2014r (k.151, k.159). Jak wynika z zeznań uczestnika (k.290) zamieszkiwał on „we wspólnym domu, nie pamiętam do kiedy, mniej więcej do końca 2013r.” Stąd też należało rozliczyć wydatki poniesione w roku 2014r. na utrzymanie nieruchomości w stanie niepogorszym poprzez jej chociażby ogrzewanie.

Co zaś się tyczy nakładów poniesionych przez uczestnika w 2013r. tj: kwoty 169 zł z dnia 04.03.2013r. na rzecz (...) S.A. –k.159, kwoty 169 zł z dnia 08.02.2013r. na rzecz (...) S.A. –k.159, kwoty 169 zł z dnia 15.05.2013r. na rzecz (...) S.A. –k.159, kwoty 641,52 zł z dnia 19.08.2013r. na rzecz (...) S.A. –k.159, kwoty 2.569 zł z dnia 08.10.2013r. na rzecz (...) S.A. –k.159, to w tym okresie w nieruchomości przy ul. (...) w R. zamieszkiwał jedynie uczestnik, nie wpuszczał on przy tym wnioskodawczyni do domu. Stąd też zasadnym było obciążenie nimi W. P. (1) w całości. Wniosek w tym zakresie należało więc oddalić. Dodatkowo gdyby nieruchomość ta nie była zamieszkała można by było skorzystać z możliwości rozwiązania umów na dostarczanie mediów, co wiązałoby się z brakiem uiszczania opłat przesyłowych oraz stałych.

Uczestnik w trakcie postępowania zgłosił roszczenie rozliczenia kwoty 650 zł z tytułu dokonanego przez niego wymiany sterownika w dniu 07.01.2015r. w budynku przy (...) 3 w R. (k.159). R. P. zeznał (k.285v.), że wraz z małżonką nabył od uczestników postępowania dom. Wówczas okazało się, że kominek jest popsuty. Uczestnik postępowania zobowiązał się do wymiany sterownika. W. P. (1) miał wymienić sterownik na własny koszt. Odbyło się to już po sprzedaży domu. Świadek zeznał przy tym, że nie wie czy wnioskodawczyni miała wiedzę, o tym czy sterownik jest uszkodzony, jak i że zostanie on naprawiony przez uczestnika. Sąd dał wiarę wskazanym wyżej zeznaniom świadka, albowiem jako osoba obca dla wnioskodawczyni nie miał on interesu, aby składać korzystne dla niej zeznanie. Świadek zeznał przeciwnie, że „ Z wnioskodawczynią ni rozmawiałem. Wszystko załatwiałem z panem P.. Tylko u notariusza chwilę porozmawialiśmy” (k.285v.). Stąd też uczestnik, wbrew swojemu twierdzeniu, nie wykazał żeby wnioskodawczyni cokolwiek wiedziała o w/w naprawie i się na nią godziła. Dodatkowo nakład ten został poczyniony już po sprzedaży tej nieruchomości, z tych też względów nie może on obciążyć wnioskodawczyni.

Biorąc wszystkie opisane wyżej okoliczności pod uwagę Sąd przyznał na wyłączną własność wnioskodawczyni składniki majątku ujęte w pkt I postanowienia pod pozycją od 1 do 8 o łącznej wartości 20.650 zł, a uczestnikowi składniki majątku ujęte w pkt I postanowienia pod pozycją od 9 do 18 o łącznej wartości 8.478,92 zł.

Z uwagi na to, iż wnioskodawczyni poniosła z majątku osobistego wydatki na majątek wspólny w kwocie 2.742,88 zł, uczestnik postępowania winien dokonać w tym zakresie spłaty na jej rzecz w wysokości 1/2 tej sumy, tj. w kwocie 1.371,44 złotych.

Dalej, wobec faktu, iż uczestnik postępowania poniósł z majątku osobistego wydatki na majątek wspólny w kwocie 1.521 zł. Z tego tytułu wnioskodawczyni powinna zwrócić połowę sumy tych kwot czyli 760,50 zł. (1.521 zł.: 2).

Strony postępowania poczyniły wydatek z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczyni w kwocie 300 zł wobec czego winna ona na rzecz uczestnika dokonać zwrotu kwoty 150 zł.

Powyższe wskazuje, że wnioskodawczyni winna zapłacić uczestnikowi kwotę 910,50 zł (760,50 zł + 150 zł), zaś uczestnik winien jest wnioskodawczyni kwotę 1.371,44 zł.

Sąd ustalił, że wartość całego majątku dorobkowego zainteresowanych wynosi 29.128,92 zł. Zatem każdemu z zainteresowanych winny przypaść składniki o wartości po 14.564,46 zł. Z treści pkt II orzeczenia wynika, że wnioskodawczyni przyznano składniki majątkowe o wartości 20.650 zł, zaś uczestnikowi postępowania o wartości 8.478,92 zł. Czyli wnioskodawczyni powinna dopłacić uczestnikowi kwotę 6.085,54 zł z podziału (20.650 zł- 14.564,46 zł). Dodatkowo do powyższej kwoty powinna dopłacić w/w kwotę 910,50 zł. Kwotę 6.996,04 zł (6.085,54 zł + 910,50 zł) należało następnie pomniejszyć o kwotę 1.371,44 zł (1/2 nakładów wnioskodawczyni z majątku osobistego na wspólny stron). Dlatego też Sąd zasądził tytułem dopłaty dla wyrównania udziałów od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 5.624,60 zł.

Sąd nie wyznaczył przy tym terminu dokonania powyższej spłaty na rzecz uczestnika postępowania uznając, że przy tak wartościowym posiadanym majątku uzyskanym choćby ze sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w R. wnioskodawczyni będzie w stanie dokonać tej spłaty natychmiast. Dodatkowo występując na drogę sądową powinna także się już wcześniej do niego finansowo przygotować.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., z którego wynika, że każdy uczestnik ponosi koszty związane ze swym udziałem. W niniejszej sprawie uczestnicy byli bowiem niewątpliwie w równym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania. Ich interesy nie były zaś sprzeczne w rozumieniu art. 520 § 2 i 3 k.p.c. (vide uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r., III CZ 46/2010, OSNC 2011/7-8/88).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. Ns
2. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem przesłać pełnomocnikowi uczestnika adw. P. K.
3. Za 21 dni lub z apelacją.